

САКИ

ЗАДАЧА ЗА ВАКАНЦИЯТА

Превод от английски: Мина Щанева, —

chitanka.info

Кенълм Джъртън влезе в трапезарията на хотел „Златният галеон“ в апогея на часа за обяд. Почти всички места бяха заети, за настаняване на закъснелите бяха внесени и допълнителни масички там, където позволяващо пространството, и в резултат масите почти опираха една до друга. Сервитърът насочи Джъртън към единствената свободна маса, която можеше да се открие, и гостът седна там с неловкото и съвършено неоснователно усещане, че всички в салона го гледат. Бе още млад мъж с обикновена външност, сдържан в облеклото, ненатрапчив в обносите и неспособен да пропъди от ума си мисълта, че е предмет на изостреното внимание на цялата присъстваща публика, сякаш е знаменитост или конте, нагиздено по последна мода. След като даде поръчката си, настъпи неизбежното чакане — интервал, в който новодошлият нямаше какво да прави, освен да гледа вазата с цветя на масата или да бъде гледан (както си въобразяваше) от няколко девойки, няколко дами в по-зряла възраст и един присмехулен на вид евреин. Вместо да изтърпи мъчителното положение, като се престори на равнодушен, младият мъж се втренчи с лъжливо задълбочен интерес в букета на масата.

— Дали знаете как се казват тези рози? — запита той сервитъра.

Последният бе всяко готов да прикрие невежеството си по отношение на едно или друго заглавие било в менюто, било в листата за вина, ала по отношение на конкретното име бе откровено невеж.

— Ейми Силвестър Партингтън — обади се някакъв глас до лакътя на Джъртън.

Гласът принадлежеше на една симпатична, добре облечена млада жена, седнала край маса, която почти се допираше до тази на Джъртън. Той ѝ благодари припряно и нервно и направи някаква несвързана забележка по адрес на цветята.

— Странно е — каза младата жена, — че съм в състояние да ви съобщя името на тези рози, без да напрягам паметта си: защото, ако ме попитате за *моето* име, изобщо няма да мога да ви го кажа.

Джъртън не бе имал и най-малкото намерение да разпростира чак дотам любопитството си; след нейното впечатляващо изявление обаче се почувства задължен да прояви учтив интерес.

— О, да — отвърна дамата, — предполагам, че е частична загуба на памет. Бях във влака, на билета ми пишеше, че съм тръгнала от гара Виктория в Лондон и трябва да сляза тук. Имах две банкноти по пет

лири и един златен суверен, но нямах нито визитни картички, нито друго, с което да установя самоличността си, нито пък някаква представа, коя съм. Само си спомнях като в мъгла, че нося някаква титла — извън това нищо.

— Нямахте ли багаж? — запита Джъртън.

— Ето и това не знаех. Знаех името на този хотел и реших да отседна в него и когато хотелският служител, който посреща на гарата, ме попита дали съм с багаж, трябаше да си съчиня пътна чанта и тоалетен несесер. Винаги можех да заявя убедително, че са се загубили. Казах, че името ми е Смит, и след малко човекът се появи от една безредна купчина хора и вещи с пътна чанта и тоалетен несесер, на които пишеше „Кестрел-Смит“. Трябаше да ги взема; не виждам какво друго можех да направя.

Джъртън не каза нищо, но се зачуди как би постъпил законният собственик на пътната чанта и тоалетния несесер.

— Разбира се, беше ужасно да пристигна в непознат хотел с името Кестрел-Смит; да пристигна без багаж обаче, би било още по-лошо. Тъй или иначе, мразя да създавам проблеми.

Джъртън си представи изтормозени железопътни служители и объркани Кестрел-Смитовци, които се щурат да търсят изчезналия си багаж, ала не предприе опит да облече в думи представата си. Дамата продължаваше да разказва:

— Естествено, никой от ключовете ми не влизаше в ключалките, но намерих едно интелигентно пиколо, на което казах, че съм си изгубила връзката с ключове, и само за миг то ги разби и двете. Момчето май беше твърде интелигентно; допускам, че ще завърши в Дартмур (Затвор в Лондон.). Тоалетните принадлежности на госпожа Кестрел-Смит не са кой знае какво, ала са по-добри от нищо все пак.

— Щом сте убедена, че имате титла — запита Джъртън, — защо не вземете някой алманах с родословия на аристократи и не потърсите името си в него?

— Опитах това. Взех „Уитакър“ и прегледах целия списък от членове на Камарата на лордовете. Но нали знаете, имена, просто така напечатани едно след друго, не казват нищо. Ако сте армейски офицер и загубите самоличността си, можете да ровите месеци наред, без да откриете кой сте. Лично аз предпочетох друго: опитвам се да установя по разни начини коя не съм — това донякъде ще стесни кръга на

предположенията. Например вероятно сте забелязали, че аз обядвам най-вече омари „Нюбърг“.

Джъртън не бе имал смелостта да забележи нищо подобно.

— Това е екстравагантност, тъй като те са едно от най-скъпите ястия в менюто, ала поне доказва, че не съм лейди Старпинг — тя изобщо не се докосва до черупчести твари; докато бедната лейди Брадълшръб не може да смила храната си и ако аз бях тя, щях да умра в агония до края на следобеда и задължението да открият моята самоличност щеше да се прехвърли върху полицията и журналистите, а аз щях да бъда освободена от тази грижа. Лейди Нюфорд не може да различи една роза от друга и мрази мъжете, така че в никакъв случай нямаше да ви заговори; лейди Маусхилтън пък флиртува с всеки, когото срещне — аз не съм флиртуала с вас, нали?

Джъртън побърза да я увери, че не е.

— Ето виждате — продължи тя, — така елиминирахме цели четири наведнъж.

— Ще бъде доста продължителна процедура, докато сведем списъка само до едно име — забеляза Джъртън.

— О, да, разбира се, но има купища жени, които просто няма как да бъда: баби с внуци или майки с вече навършващи пълнолетие синове. На практика трябва да гледам само сред тези, които са на моята възраст. Ще ви кажа как бихте могли да mi помогнете този следобед, ако желаете: разлистете кой да е минал брой на *Кънтри лайф* и другите такива списания, които се намират в пушалнята, и вижте дали там няма мой портрет с бебе или пък без; ще ви отнеме по-малко от десет минути. Към пет часа ще ви чакам в салона за чай. Много ви благодаря.

И Прекрасната Непозната, след като царствено бе възложила на Джъртън да търси изгубената ѝ самоличност, стана и напусна трапезарията. На минаване покрай масата на младия мъж спря за миг и пошепна:

— Забелязахте ли, че дадох на сервитьора бакшиш един шилинг? Значи можем да зачеркнем и лейди Улуайт, тя по-скоро ще умре, отколкото да направи това.

В пет следобед Джъртън се запъти към салона за чай на „Златният галеон“, след като бе прекарал четвърт час на безплодно усърдие в пушалнята сред илюстрованите седничници. Анонимната

му позната седеше до малка маса, над която се бе надвесил келнер в очакване на поръчката.

— Китайски или индийски чай? — запита тя, когато Джъртън се приближи.

— Китайски, моля, а за ядене нищо. Попаднахте ли на някакви следи?

— Само отрицателни. Например че не съм лейди Бефнал: тя е категорично против хазарта във всички негови форми, а когато във фоайето разпознах един известен букмейкър, отидох право при него и заложих десет лири върху една безименна кобилка, дъщеря на Уилям Трети и Митровица, за надбягването в три и петнайсет. Предполагам, била съм привлечена от факта, че животното няма име.

— То спечели ли? — запита Джъртън.

— Не, пристигна четвърта, най-дразнещото нещо, което може да направи един кон, когато си заложил на него десет лири. Е, сега поне знам, че не съм лейди Бефнал.

— Доста скъпо платено знание — отбеляза Джъртън.

— Ами да, и доста ме отрезви — призна дамата, търсеща самоличността си, — останала съм само с два шилинга. Омарите „Нюбърг“ ми излязоха доста скъпо и, разбира се, трябваше да платя известна сума на пиколото за онова, което направи с ключалките на пътната чанта и тоалетния несесер. Обаче имам една полезна идея. Чувствам с абсолютна сигурност, че съм членка на клуба „Ос“; ще се върна в града и ще попитам прислужника на входа дали има писма за мен. Той познава по лице всички членове и ако има поща или съобщения по телефона за мен, това ще реши проблема. Ако отвърне, че няма, ще кажа: „Вие знаете коя съм аз, нали?“, така че все пак ще науча името си.

Планът изглеждаше разумен; Джъртън обаче откри една пречка за изпълнението му.

— Да, разбира се — каза дамата, когато той й загатна за това, — трябва да платя пътя си дотам и също сметката тук и някои други неща. Ако ми заемете три лири, би трябвало да ми бъдат предостатъчни. Благодаря ви много. А, и остава въпросът с багажа: не бих искала да го мъкна със себе си цял живот, ще накарам да го свалят във фоайето и вие ще се преструвате, че го наглеждате, докато аз пиша писмо. После ще тръгна незабелязано за гарата, а вие можете да се

измъкнете в пушалнята, пък хотелските служители да правят с багажа каквото пожелаят. Те ще съобщят, че са намерени пътна чанта и тоалетен несесер, и собственикът им ще дойде да си ги вземе.

Джъртън се съгласи с тази машинация и прилежно закрачи из фоайето, хвърляйки погледи към чантата и несесера, докато временната им собственичка се изниза навън, без да привлича вниманието. Не и без да я забележат обаче: двама джентълмени минаваха край Джъртън и единият съобщи на другия:

— Видя ли онази висока млада жена в сиво, която тъкмо излезе? Тя е...

Краката на Джъртън го отнесоха нататък точно в критичния момент, когато щеше да се разкрие изпълъзыващата се самоличност на дамата. Божичко, коя беше тя? Джъртън едва ли би могъл да изтича след напълно непознат човек и да го пита за някого, който случайно е минавал край него. Освен това желателно бе да продължава да си придава вид, че наглежда вещите. След минута-две обаче важната личност — мъжът, който бе разпознал загадъчната дама — се появи отново, този път сам. Джъртън събра цялата си смелост и му препречи пътя:

— Струва ми се, чух ви да казвате, че познавате дамата, която напусна хотела преди малко — висока, в сиви дрехи. Извинете ме, че ви питам за името ѝ: разговарях с нея половин час и тя... тъ... тя познаваше цялото ми семейство, а явно познава и мен, така че, предполагам, двамата сме се срещали някъде по-рано, но както и да се мъча, не мога да се сетя коя е; дали бихте могли...

— Разбира се. Това е мисис Струп.

— Мисис Струп? Само мисис, така ли? Няма титла?

— Има титла, но спортна — тя е победителка в местния шампионат по голф. Чудесна жена, много често се появява и във висшето общество, само че страда от неприятния навик да губи паметта си от време на време и се забърква в разни истории. И се ядосва, ако й ги припомните по-късно. Приятен ден, сър.

Мъжът продължи нататък, а Джъртън, преди да има време да асимилира току-що чутото, бе стреснат от висок свадлив глас — никаква дама редеше гневна тирада пред обърканите хотелски служители:

— Не е ли докаран тук по погрешка багаж от Лондон, пътна чанта и тоалетен несесер, с името Кестрел-Смит? Никъде не може да се намери. Със собствените си очи видях да го качват в специалния вагон на гара Виктория. И... каквооо?! Та това е моят багаж! И ключалките са разбити!...

Джъртън не чу повече: напусна на бегом фойето, изтича до хамама и не излезе няколко часа от там.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.